4 Σεπτεμβρίου 2021

MAN OF GOD: Με τον Άνθρωπο Του Θεού ξαναζούμε τον διωγμό του Αγίου Νεκταρίου

/ Ορθοδοξία· Διεθνές Πρακτορείο Εκκλησιαστικών Ειδήσεων

Ήταν Άγιος… Θα μπορούσε να ήταν Πατριάρχης, αλλά αν γινόταν Πατριάρχης, ίσως να μην γινόταν ποτέ Άγιος…

Η παραπάνω φράση ανήκει σε κάποιον σεβαστό και φωτισμένο άνθρωπο. Την είπε για τον Άγιο Νεκτάριο, όταν είδε την ταινία και την χρησιμοποιούμε, για να ξετυλίξουμε ένα κουβάρι μαζί, μιας και η προβολή της ταινίας “Ο Άνθρωπος Του Θεού” δημιούργησε έναν απρόσμενο σάλο από σχόλια, κριτικές, αντιδράσεις, ενθουσιασμούς, συγκινήσεις, δάκρυα. Γέμισε και γεμίζει με κόσμο τα θερινά σινεμά, ενώ δημιουργεί ουρές από νέους και σε πολλούς από τους κινηματογράφους οι άνθρωποι κάθονται μέχρι και στα κεραμίδια…

Χρειάζεται κανείς μερικές μέρες, για να κατασταλάξει η ταινία μέσα του… στην ψυχή του, στο μυαλό του και μετά να μπορεί να δει λίγο πιο καθαρά τα όσα λέγονται και γράφονται, ώστε να σκεφτεί για άλλη μια φορά ότι ο Άγιος Νεκτάριος είναι τόσο μεγάλος Άγιος, που ακόμη και μια ταινία βασισμένη στο βίο του δε θα άφηνε ανέγγιχτους ούτε τους άθεους, ούτε τους κακόβουλους, ούτε τους λιγόψυχους… Και αυτό είναι ένα μέρος της επιτυχίας της ταινίας.

Αλλά δεν θα άφηνε ανέγγιχτους ούτε αυτούς που πήγαν να δουν την ταινία με την ελπίδα να ενισχυθεί περισσότερο η πίστη μέσα τους, να ζήσουν ξανά μέσω της μεγάλης οθόνης στιγμές από τον βίο ενός Αγίου, οι οποίες θυμίζουν σε πολλούς τη σημερινή κοινωνία, τακτικές καθημερινότητας, διώξεις, αδικίες και να αντιληφθούν τελικά ότι αν δεν τους νικήσει η απόγνωση, όπως δεν νίκησε τον Άγιο, τότε με προσευχή και πίστη το φως θα είναι μονόδρομος.

Η ταινία αυτή έχει έναν πρωταγωνιστή και αυτός είναι ο ίδιος ο Άγιος Νεκτάριος, τον οποίο ενσαρκώνει εδώ ο Άρης Σερβετάλης, έχει όμως και πολλούς συνοδοιπόρους ηθοποιούς, μεγάλα ονόματα, καταξιωμένα, αλλά και νέους ηθοποιούς που ουσιαστικά γίνονται μέρος και μάρτυρες μιας διαδρομής αγιοσύνης. Ζουν και αναπνέουν δίπλα σε έναν ρόλο, ο οποίος ουσιαστικά τους συνεπαίρνει, τους καθοδηγεί και τους βαφτίζει μέσα από την ταπεινότητα, τη σιωπή και τη συγχωρητικότητα του Αγίου, χαρακτηριστικά σπάνια για τη σημερινή κοινωνία, πρωτόγνωρα, αποκρουστικά για κάποιους, εθιστικά για άλλους και στο τέλος, ίσως, σωτήρια για την ανθρώπινη ψυχή.

Μπορεί να είναι σπάνιος αυτός ο χαρακτήρας τελικά στις μέρες μας, ακόμη και στο περιβάλλον της εκκλησίας, όμως οι ηθοποιοί, που έζησαν δίπλα σε έναν τέτοιον ρόλο, είναι σίγουρο ότι βίωσαν τη διαφορετικότητα ανάμεσα σε έναν άγιο και έναν κοσμικό.

Ο Άρης Σερβετάλης ως άγιος Νεκτάριος δεν “βροντοφωνάζει”, δεν προσπαθεί να ξεπεράσει τον Άγιο, δεν υπερβάλλει και κυρίως δεν κάνει καμία προσπάθεια να συγκινήσει το κοινό, διότι η απλότητα, η ηρεμία, η ασκητική του μορφή και διάθεση είναι αποτελέσματα μιας απόλυτης **αρμονίας** της ανθρώπινής του ύπαρξης και της καλλιτεχνικής του υπόστασης με την αγιότητα και τη σεμνότητα του Αγίου.

Ως θεατή σε παίρνει από το χέρι και σε οδηγεί, νιώθεις την πίκρα του, όταν τον διώχνουν από την Αίγυπτο και την ορφάνια του, όταν ο Πατριάρχης Σωφρόνιος δεν δέχεται να τον δει. Νιώθεις σαν θεατής την μοναξιά του και τον ακολουθείς στο δρόμο, που μοιραία παίρνει για την Ελλάδα χωρίς αντιρρήσεις.

Αργότερα, σε πνίγει η αδικία, όταν στην Αθήνα η κάθε πόρτα κλείνει στο πρόσωπό του. Σε κερδίζει η αλληλεγγύη του, γιατί δεν δέχεται χρήματα για τη διακονία του στο νοσοκομείο από τους ασθενείς, ενώ λιμοκτονεί, αλλά αισθάνεσαι την ανέχειά του, όταν επιλέγει να πάρει όχι χρήματα αλλά, τουλάχιστον, ένα καρβέλι ψωμί, για να χορτάσει την πείνα του.

Ο Άγιος πονάει αλλά δεν το δείχνει, είναι φτωχός αλλά δεν το λέει, αδικείται αλλά δεν εκδικείται. Δεν γίνεται ούτε ένα λεπτό η αιτία να απομακρυνθεί κάποιος από τον Θεό και το δικαιολογεί απλά και ταπεινά, δίνοντας ένα μεγάλο παράδειγμα και σε όλους εμάς, που σήμερα παραδειγματιζόμαστε από τα κακώς κείμενα στον χώρο της εκκλησίας και αρπάζουμε αμέσως την ευκαιρία για να απομακρυνθούμε από το Θεό.

Είναι τόσο ισχυρή η ειρηνική παρουσία του Άρη Σερβετάλη, που νιώθεις ότι γονατίζεις και προσεύχεσαι μαζί του, νιώθεις ότι ζητάς μαζί του από την Παναγία να σε στηρίξει και να σου δείξει τι έκανες και πληρώνεις με την αδικία των

ανθρώπων, βλέποντας παράλληλα ένα μοναδικό μήνυμα από τον άγιο: ότι ουδέποτε δεν αρνήθηκε τον Σταυρό του.

Το πέρασμα του αμερικανού ηθοποιού Μίκυ Ρουρκ ήταν μια έξυπνη απόφαση της σκηνοθέτιδος, για να αποδώσει την κατάντια ενός ανθρώπου γεμάτου αμαρτίες και ταλαιπωρίες, που νόσησε με την ασχήμια της ζωής του και νέκρωσε το πνεύμα και το σώμα του, ώστε να βρεθεί ανήμπορος σε ένα δωμάτιο νοσοκομείου δίπλα σε έναν Άγιο και να γίνει ο πρώτος μετά θάνατον στον οποίο θα πραγματοποιηθεί το θαύμα του Αγίου. Ο ανήμπορος Μίκυ Ρουρκ, έστω και σε μια σκηνή στην οποία παρουσιάστηκε, έδωσε το δικό του στίγμα και σε αυτή την σκηνή υποκλήθηκαν και τα φεστιβάλ της Αμερικής. Ο Χολυγουντιανός ηθοποιός έγινε ένα με τον ρόλο του ανάπηρου φτωχού οικογενειάρχη, τον οποίο απέδωσε στο 100%. Το μέγεθος του ηθοποιού, η εμπειρία του και εννοείται το ταλέντο του ήταν στοιχεία, που μπορούσε κανείς να διακρίνει. Ήταν κι ένας κόντρα ρόλος για τον Αμερικανό ηθοποιό, που θα μπορούσε να πει κανείς ότι αυτό έλκυε και το κοινό.

Φωτο: Μαριλένα Αναστασιάδου

Ο ρώσος ηθοποιός Αλεξάντερ Πετρόφ μετέφερε τον πόνο και τον θυμό ενός πιστού ακόλουθου και συνεργάτη του Αγίου στην μεγάλη οθόνη, δίνοντας στο κοινό ισχυρές δικαιολογίες να κλάψει μαζί του και να νιώσει αυτή την απόλυτη προσήλωση στο πρόσωπο του Αγίου. Ο Πετρόφ, άλλωστε, με αυτή του την προσήλωση, με τον τρόπο που συμπάσχει με τον Άγιο, αλλά κυρίως με την

αυταπάρνηση που του δείχνει, αποδεικνύει ότι τον έχει ελκύσει η Χάρις του Αγίου, κι ο ίδιος ας μην το ξέρει... Πολλές φορές, άλλωστε, το φως στο πρόσωπό του και η ειρήνη, που τον διακατέχει όταν μιλάει με τον Άγιο, έρχεται σε μια σύγκρουση με την αδικία, που αντιλαμβάνεται και γι' αυτό έχουμε αυτά τα ανθρώπινα ξεσπάσματα, τα οποία δεν μπορεί να ορίσει.

Τα κοντινά πλάνα στα πρόσωπα, τα οποία, γενικά, χαρακτηρίζουν την ταινία, δε σε αφήνουν να ξεφύγεις από το συναίσθημα και την ένταση και αυτό, ίσως, ήταν μια επιλογή της σκηνοθέτιδος, για να γραπώσει την προσοχή του κοινού και να του δώσει μεγαλύτερη δυνατότητα να μελετήσει τα βλέμματα των ηθοποιών, τις εκφράσεις, τον πόνο, την στεναχώρια ή και την λάμψη των ματιών τους.
Ένα τέτοιο παράδειγμα, ας πούμε, ήταν ο ηθοποιός Χρήστος Λούλης, ο οποίος ως πρόεδρος της Ριζαρείου σχολής, σε όλες του τις σκηνές, ειδικά στην τελευταία όπου αποχαιρετά τον Άγιο, σπάει το βλέμμα του και ξεροκαταπίνοντας προσπαθεί να ξεστομίσει την μεγάλη του αλήθεια, την οποία άργησε να παραδεχθεί, αλλά αποδέχθηκε τελικά, λέγοντας ότι θα ευχόταν να είχε μεγαλύτερη πίστη στο Θεό σαν αυτή που έχει ο ίδιος ο Άγιος. Και κάπως έτσι αποχαιρέτησε τον Άγιο στην τελευταία τους σκηνή.

Το γεγονός ότι τόσο μεγάλα ονόματα όπως η Καρυοφιλιά Καραμπέτη, Νικήτας Τσακίρογλου αλλά και τόσοι άλλοι ηθοποιοί έπαιξαν μικρούς αλλά κομβικούς

ρόλους, αλλά άφησαν το στίγμα τους στην ταινία ήταν κάτι που όλοι το αντιλήφθηκαν. Και οι ίδιοι οι ηθοποιοί, όμως, φαίνεται ξεκάθαρα ότι άνοιξαν ένα νέο κεφάλαιο στην ζωή τους, αφού περπάτησαν στα βήματα ένος σύγχρονου Αγίου.

Τέλος, η ταινία βάσει των επίσημων στοιχείων, που είναι στη διάθεση όλων από την πρώτη στιγμή, έχει κερδίσει το κοινό και κυρίως τους νέους, οι οποίοι έχουν κρατήσει τον «Άνθρωπο του Θεού» στην πρώτη θέση με μεγάλη διαφορά εισιτηρίων από τις υπόλοιπες ταινίες, ενώ σε σύγκριση και με άλλες δυνατές ταινίες των προηγούμενων ετών συνεχίζει να σημειώνει πρωτοφανή προσέλευση.

Νομίζω ότι οι συντελεστές θα πρέπει να ευχαριστήσουν ακόμη και αυτούς που δαιμονίστηκαν μόλις έμαθαν ότι μια ταινία βασισμένη στην ζωή ενός Αγίου θα προβληθεί στην μεγάλη οθόνη και έσπευσαν να την καταδικάσουν, διότι λειτούργησαν τελικά πολύ προωθητικά για την ταινία κι ευχόμαστε ο Άγιος να τους σκεπάζει και να τους συγχωρεί, όπως συγχώρεσε όλους τους διώκτες του σε όλη του την διαδρομή.....

Η Ορθόδοξη Ελλάδα έκανε ένα μεγάλο βήμα με την παραγωγή μιας τέτοιας ταινίας, άνοιξε ένα δρόμο που κανείς ως τώρα δεν τολμούσε να ανοίξει και αποδείχθηκε ότι η ιεραποστολή έχει πολλά πρόσωπα.... Ένα από αυτό μπορεί να είναι και ο κινηματογράφος ...

Μ.Γ

Φωτογραφίες: www. ope.gr – Νίκος Χαλκιόπουλος

Πηγή: www.orthodoxianewsagency.gr